

Ve sporu, v němž se manželka (nyní vymáhající věřitelka) na žalovaném manželu (nyní povinném) domáhala placení výživného, povolil procesní soud (okresní soud v S.) vymáhající věřitelce usnesením z 13. listopadu 1937, C II 334/37-4, zatímní opatření, podle něhož má povinný platiti vymáhající věřitelce na zatímním výživném 200 Kč měsíčně. Proti tomuto usnesení podal povinný odpor, jemuž soud vyhověl a zrušil usnesením ze dne 9. května 1938 povolené zatímní opatření. Toto zrušující usnesení prvního soudu potvrdil rekursní soud v M. teprve usnesením ze dne 1. července 1938, R III 541/38-24. Dne 17. června 1938 povolil soud první stolice exekuci vedenou vymáhající věřitelkou k vymožení dlužného výživného 200 Kč měsíčně podle uvedeného zatímního opatření zabavením a přikázáním k vybrání nároku příslušejícího povinnému proti firmě A. na vydání šicího stroje. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Jak jest zřejmé ze spisu C II 354/37, bylo zatímní opatření zrušeno k odporu povinného usnesením ze dne 9. května 1938, č. j. C II 354/37-18. Tímto usnesením byla zrušena povinnost k placení výživného 200 Kč měsíčně, uložená povinnému usnesením určujícím zatímně výživné. Z toho plyne, že prozatímní opatření povolené usnesením ze dne 13. listopadu 1937 již není exekučním titulem a první soud nemohl podle tohoto zrušeného usnesení povolit exekuci. Bylo proto rekursu povinného vyhověno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Usnesení, určující dočasné výživné podle § 382 č. 8 ex. ř., jest vykonatelné bez zřetele na opravné prostředky. Zůstalo proto usnesení okresního soudu ze dne 13. listopadu 1937, č. j. C II 334/37-4, vykonatelným, nehledíc na to, že bylo důsledkem odporu žalovaného zrušeno usnesením téhož soudu ze dne 9. května 1938, když usnesení to nenabylo právní moci a když bylo o odporu pravoplatně rozhodnuto teprve usnesením krajského soudu v M. ze dne 1. července 1938, č. j. R III 541/38-24.

Pro rozhodnutí o rekursu povinného byl rozhodující stav ze dne 17. června 1938, kdy byla exekuce povolena (§ 65 ex. ř.). V té době byl však exekuční titul vykonatelný, neboť vykonatelnost jeho nebyla dotčena ani podaným opravným prostředkem (odporem) ani vyřízením opravného prostředku, pokud vyřízení to nebylo konečné a pravoplatné.

Čís. 17145.

Jestliže bylo v tržové smlouvě, jež podléhá schválení státního pozemkového úřadu (nyní ministerstva zemědělství), ujednáno, že zbytek kupní ceny bude zadržen jako jistota (kauce) za dávku z přírůstků hodnoty nemovitosti a převodní poplatek, nepozbývá zadržená částka po-

vahy jistoty již pouhým neschválením oné smlouvy, nýbrž podrží povahu jistoty dotud, dokud není jisto, že schválení tržové smlouvy není možné; učinil-li příslušný úřad podmínkou schválení tržové smlouvy splnění určitých podmínek kupujícím, může se prodávající domáhati žalobou nejprve, aby kupující splnil ony podmínky; dokud se tak nestalo, je žaloba na vyplacení zadržené jistoty předčasná.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1938, Rv I 1064/38.)

Žalobce a jeho manželka prodali žalovaným dne 6. ledna 1932 zbytkový statek M. Při sepisování návrhu tržové smlouvy se smluvci dohodli, že zbytek kupní ceny 8.700 Kč bude vyplacen manželům R. (žalobci a jeho manželce) až po vyměření dávky z přírůstku hodnoty prodaných nemovitostí a že zatím zůstane u žalovaných na úhradu uvedené dávky a bude po jejím předepsání a uhrazení vyúčtován. K schválení řečené kupní smlouvy státním pozemkovým úřadem a k vyměření uvedených dávek až dosud nedošlo. Proti žalobě na zaplacení zbytku kupní ceny 8.700 Kč namítali žalovaní, že tržová smlouva ze dne 6. ledna 1932, kterou žalobce prodal žalovaným zbytkový statek M. pod podmínkou schválení státním pozemkovým úřadem, tímto úřadem ani ministerstvem zemědělství schválena nebyla a že onen zbytek kupní ceny měl býti podle vzájemného ujednání zadržen žalovanými kupiteli jako kauce pro dávku z přírůstku hodnoty a poplatek převodní, jež kupitelé nepřevzali a k jichž vyměření dosud nedošlo. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

O námitce, že státní pozemkový úřad nebo ministerstvo zemědělství vzpomenutou tržovou smlouvu dosud neschválil, uznal první soud, že se onou námitkou nemohou žalovaní brániti, ježto nesplnili všechny podmínky, na nichž státní pozemkový úřad činil závislým schválení řečené smlouvy, ač se k tomu výslovně zavázali, a že takto sami zavinili, že k schválení dosud nedošlo, a tento názor prvního soudu není předmětem opravného řízení. Dovolatel uvádí, že tím, že žalovaní zavinili neschválení tržové smlouvy ze dne 6. ledna 1932, zavinili též, že dávka z přírůstku hodnoty a převodní poplatek nebyly vyměřeny, a že tedy žalovaní nemohou se touto námitkou s úspěchem brániti a nejsou oprávněni zažalovaný zbytek kupní ceny žalobci, který všechny povinnosti z oné tržové smlouvy splnil, zadržovati, avšak tím, že onu tržovou smlouvu státní pozemkový úřad nebo ministerstvo zemědělství dosud neschválilo, nepozbyl zažalovaný zbytek kupní ceny povahy kauce. Tato kauční povaha lpí na této zadržené částce tak dlouho, dokud není jisto, zdali a pokud se částka ta z kaučního svého účelu uvolní. Uvolnění pro nemožnost schválení tržové smlouvy nevyšlo najevo. Žalobce z celého souboru povinností žalovaných vytrhuje toliko jednu věc a přeskakuje

ostatní složky, jež jsou podmínkou žalobního nároku. Žalobce by se musil domáhati žalobou nejdříve, aby žalovaní splnili všechny podmínky uložené jim státním pozemkovým úřadem, aby tak mohlo dojít k schválení a perfekci tržové smlouvy a k vyměření dávky z přírůstku hodnoty a převodního poplatku, což je předpokladem rozhodnutí o osudu zadržného zbytku kupní ceny. Dokud se tak nestalo, je žaloba na zaplacení zadržené částky předčasná.

Čís. 17146.

K dluhům náležejícím k převzatému podniku, za něž přejímatel ručí podle § 1409 obč. zák., náleží i závazek zcizitele podniku k náhradě škody pro porušení smlouvy, jež je v souvislosti s provozováním podniku.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1938, Rv I 1787/38.)

Tvrdě, že žalovaná firma Emanuel K. a spol., která převzala podnik Václava T. a ing. K., ručí jako přejímatelka podniku (§ 1409 obč. zák.) i za dluh, který vznikl žalobci proti jmenovaným zcizitelům z porušení smlouvy, podle které se zavázali přenechati žalobci výhradný prodej gramofonových jehel pro Moravu, Slezsko a Slovensko, domáhá se žalobce na žalované firmě zaplacení 60.000 Kč s přísl., ježto prý mu v uvedené výši ušel zisk jednak z nedodání 10.000.000 jehel, jednak z toho, že T. a K. mu nedodali a nedodají další zboží pro Moravu, Slezsko a Slovensko. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil soudu první stolice, aby o věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze schváliti názor odvolacího soudu, že by žalovaná neručila za dluh převzatého podniku, poněvadž by tu šlo o náhradu škody, což prý není dluhem náležejícím k podniku ve smyslu § 1409 obč. zák. Odvolací soud si mylně vykládá pojem dluhů náležejících k jmění nebo podniku, které přejímatel při odevzdání znal nebo musil znáti. Dluhy v uvedeném smyslu se rozumějí veškeré závazky, jež se vztahují k převzatému jmění nebo podniku z doby převzetí nehledíc na to, co bylo mezi zcizitelem a přejímatelem o nich ujednáno (rozh. č. 7072, 13355 Sb. n. s.). Zákon tu poskytuje přímou ochranu věřitelům i pro pohledávky budoucí, neurčité a podmíněné, pokud mají svůj základ v provozování podniku a s ním souvisejí, netýká se ovšem čistě osobních dluhů zcizitelových (rozh. č. 3389 Sb. n. s.).

Bylo-li v souzeném případě zjištěno, že majitel žalované firmy o žalobcově smlouvě s firmou T. a B., že žalovaná získala výhradný prodej gramofonových jehel od T. a K. a že trvala na tom, aby T. a K. zrušili smlouvu sjednanou s žalobcem, pak nelze pochybovati o tom, že ža-